

שמיינר, דויד ("דדי")

בן יהודה ואלישבע. נולד ביום י"ז באלול תש"ה (26.8.1945) בתל-אביב. בהיותו בן שנתיים עברה המשפחה לרעננה. בימי ילדותו התבלט בתבונת-כפיים כי אהב לבנות צעצועים ולהרכיבם. בהגיעו לגיל הלימודים למד בבית-הספר הממלכתי ב' שבמקום והצטיין כתלמיד חרוץ ומוכשר. תמיד היה מוכן לעזור לזולת. בימי חופשתו מבית-הספר נהג לעזור לאביו בעבודת-הבניין. דויד נמשך לעבודה טכנית וכאשר סיים את לימודיו היסודיים החל ללמוד בבית-הספר התיכון ברעננה ולאחר-מכן השפיע על בני-גילו להצטרף אליו. כך תרם את חלקו בהקמת בית-ספר תיכון ברעננה. אחר-כך המשיך ללמוד ב"תיכון חדש" בתל-אביב והצטיין בו בעיקר בלימוד המקצועות הריאליים. אז התגבשה אצלו התכנית להמשיך וללמוד הנדסת-בניין בטכניון העברי בחיפה. דויד השתייך לתנועת דרור — "המחנות העולים". בגיל י"ח עבר משבר קשה: מצד אחד רצה ללמוד בטכניון ומאידך גיסא נמשך להתיישבות. לבסוף גברה בו המשיכה לקיבוץ מתוך אהבתו והערצתו אל אחיו הגדול שגם הוא נמצא בקיבוץ ואז נמנה עם גרעין הנח"ל "נתיב", שהצטרף לקיבוץ רגבים בשומרון. בקיבוץ מצא את ייעודו. יומו היה מלא עניין בעבודה, בחיי-חברה ובעיסוק בתחביבים שונים, כצילום וכאיסוף-בולים. למרות שלא היה ספורטאי נתן את ידו לבניית מגרש כדורסל ועמל בכך רבות עד שעה מאוחרת. לצה"ל גויס ביולי 1963 והצטרף לנח"ל המוצנח. לאחר שסיים את שירותו הסדיר היה יוצא לשירות-מילואים מדי פעם ואף בפרוץ מלחמת ששת הימים נקרא לדגל. אמונתו הרבה בכוחו של צה"ל, בצדקת מלחמתנו, מסירותו ללא גבול לחבריו-ליחידה ודאגתו להם — אלה באו לידי ביטוי במכתביו האחרונים לביתו בתקופת-הכוננות. במכתבו האחרון להוריו הרגיע אותם לבל ייתפסו לפניקה כי הכל יהיה בסדר. "בקשר אלינו ואלי — יש על מה לסמוך. בכל אופן אני מבטיח לא לאכזב". הוא סיים בתקווה להתראות אך בקרב שנערך במושבה

האמריקאית בירושלים הבירה נפגע כאשר רץ לחלץ פצוע אחר שליד הצומת מעבר לחומה; זה היה ביום השני לקרבות, הוא כ"ז באייר תשכ"ז (6.6.1967). הובא למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי שעל הר-הרצל בירושלים. עמוד לזכרו הוקדש לו בבטאון המועצה המקומית רעננה. בחוברת הזכרון "אשר נפלו במלחמה" של הקיבוץ המאוחד הועלה זכרו. כן הועלה זכרו ב"יסודות", בטאון הסתדרות פועלי הבניין. בספר "מאירות גברו" של מפקדת הצנחנים הוקדש עמוד לתולדותיו ולתיאור קרבו האחרון.